

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 5-A DIN POST
(a Sf. Cuv. Maria Egipteanca)

SF. MC. TERENTIE,
POMPEI, AFRICAN, MAXIM
ȘI DIMA

DUMINICA SFINTEI CUVIOASE MARIA EGIPTEANCA

Duminica de astăzi, a cincea din Postul Mare, este ultimul popas duhovnicesc de până la Pătimirile Domnului. Până acum, în slujbele lungi ale Bisericii am ascultat Canonul cel Mare, am cântat împreună „Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă!”, am cerut ajutorul lui Dumnezeu prin „Doamne al puterilor” și am mărturisit nădejdea noastră în cântarea „Cu noi este Dumnezeu”. Am străbătut împreună drumul unui post care ne-a avut în prim-plan pe noi. Cu finalul săptămânii viitoare – Sămbăta învierii lui Lazăr și Duminica Floriilor – ne apropiem de Patimile și Învierea Mântuitorului. Accentul se deplasează de la noi la Hristos. Vremea pocăinței s-a încheiat, urmează o altă chemare a Bisericii: participarea noastră, împreună cu Hristos, la Sfintele Pătimiri.

Astăzi, la finalul drumului care ne-a pus înaintea credința, rugăciunea, puterea Crucii și pocăința, ne sunt oferite trei exemple concrete de raportare la Dumnezeu. Primul, povestit în Evanghelia specifică duminicii a cincea din Post (Marcu 10, 32-45), ne dezvăluie convorbirea Mântuitorului Hristos cu fiii lui Zevedeu, Sfinții Apostoli Iacov și Ioan, care-I cer să stea de-a dreapta și de-a stânga în împărăția pe care simțeau că urmează să o instaureze Hristos și despre care bănuiau că va fi o realizare politică importantă. Am zice că Sfinții Apostoli Iacov și Ioan, unii din cei mai importanți membri ai comunității, au ratat cu totul sensul învățurii lui Hristos, dacă pot să gândească, chiar și în apropierea Patimilor, atât de lumește. Totuși, relatarea este mai degrabă un avertisment pentru noi. „Împărăția lui Dumnezeu” se conduce după alte reguli: „care va vrea să fie întâi între voi, să fie tuturor slugă, că și Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească” (Marcu 10, 44-45). Este ultima atenționare pe care o primim, ca să înțelegem că Paștele e mai mult decât curățenie și pregătiri in-

terminabile pentru masă, că Sărbătoarea care ne așteaptă e altceva decât mâncare și băutură. Dacă nu împlinim poruncile lui Hristos, suntem în pericol să ratăm sensul Învierii și vom vedea, ca fariseii și ca Iuda, că a venit momentul în care banii și interesele lumești își pierd sensul.

Celelalte două exemple concrete sunt al femeii păcătoase, care a uns cu lacrimi și cu mir picioarele Mântuitorului (Luca 7, 36-50) și al vieții Sfintei Cuvioase Maria Egipteanca, pe care o pomenim în mod deosebit astăzi. În aceste ultime cazuri, pocăința sinceră, lacrimile și schimbarea lăuntrică sunt elementele care ne așază „la masă”, sunt biletul de intrare la adevărata sărbătoare.

Viața Mântuitorului a fost una reală, presărată cu împliniri ale cuvintelor prorocilor, cu minuni, cu învățături. Avem până astăzi urmele vieții Lui pe pământ, ne minunăm împreună de steaua de la Betleem, o cinștim pe Sfânta Maică și Fecioară, ne închinăm Cinstului Lemn al Sfintei Cruci, vizităm Mormântul Sfânt. Dar nu numai evenimentele petrecute cu două milenii în urmă și pe care le reamintim în fiecare an contează, ci și modalitatea în care noi reușim să

participăm la ele. Astăzi vedem cât de bine am știut să citim semnele presărate de Sfânta Biserică de-a lungul Postului Mare, cât de mult am înțeles că postul nu se ține doar pentru ce intră, ci și pentru ce iese pe gura omului, cât am iertat, cât ne-am smerit, cât am ascultat. Astăzi aflăm cât am reușit să schimbăm în viața noastră, transformând din lumesc în duhovnicesc, privind exemplele puse înainte: ne asemănăm ucenicilor sau femeilor păcătoase care s-au pocăit?

La întrebarea: „Ce așteptați de la Sfintele Paști?”, duminica de astăzi vine să ne evalueze răspunsul. Dacă suntem lumești, vom cântări sărbătoarea la piață, în ore de muncă și în bani cheltuiți. Iar răspunsul pe care-l dăm va fi: oboseală, griji, sărăcie. Dacă am reușit să punem piciorul pe calea duhovnicească, vom căuta mila lui Hristos și viața care ne izvorăște din mormântul Lui. Atunci, răspunsul nostru se va îndrepta către Sfântul Potir al Cinei celei de Taină care ne așteaptă pe toți să ne împărtășim și care aduce pace în inimi, lacrimi de bucurie și rugăciune curată către Mântuitorul sufletelor noastre. ❀

Pr. Vlad Mîndru

SFÂNȚA CUVIOASĂ MARIA EGIPTEANCA

În Duminica a cincea a Postului Mare, numită Duminica Sfintei Maria Egipteanca, Sfânta Biserică ne dă drept modele de viațuire duhovnicească doi sfinți: pe Cuvioasa Maria Egipteanca (344-422) și pe Cuviosul Zosima, duhovnicul ei. Despre viața acestor sfinți ne-a scris Sfântul Sofronie, învățatul patriarh al Ierusalimului, scriitor și poet creștin care a trăit între anii 550-638.

Într-o mănăstire a Palestinei trăia un preot numit Zosima. Viețuise în mănăstire 53 de ani și ajunsese îmbunătățit în fapte bune, devenind un exemplu pentru alții. Dorind să se desăvârșească, se gândea în sine: „Ce ar trebui să mai fac pentru ca să mă desăvârșesc în cele sufletești? Vor fi undeva oameni ai lui Dumnezeu de la care să mai învăț, cu care să mă întrec în sfințenie?” Și pe când se gândea el așa, află că pe malul Iordanului este o mănăstire ai cărei călugări l-ar întrece prin faptul că, în Postul Mare, ei se duc în adâncul deșertului și cele 7 săptămâni le petrec în rugăciuni continui, mâncând verdețuri și rădăcini de ierburi.

Preotul Zosima pleacă la această mănăstire și la începutul Postului Mare merge și el în pustiu ca ceilalți călugări ai mănăstirii. Trece râul Iordan și merge prin nisipul ars de soare zile în șir, neîntâlnind pe nimeni. În a 12-a zi, vede o ființă pășind peste dâmburile de nisip la oarecare distanță de el. Să fie oare un om sau umbră? Părintele Zosima strigă speriat: „Ești om sau Duh?”. I se răspunde: „Zosima, sunt femeie păcătoasă, aruncă-mi o haină cu care să mă îmbrac pentru că de când sunt în pustie mi s-au rupt toate hainele, rămânând goală”.

Auzind că i se spune numele, fără să fi vorbit vreodată împreună, Zosima îi aruncă una din hainele sale și, după ce umbra de om s-a acoperit, încep să stea de vorbă. Se roagă împreună unul pentru altul. Iar Zosima, pe când se ruga, o vede „înălțându-se de la pământ ca de un cot”. După rugăciune, bătrânul preot stăruie să-i spună cine este, ce caută aici și de când duce viața aceasta? „Sunt egipteanca”, răspunde ea. „De la 12 ani am părăsit părinții și timp de 17 ani am trăit

în Alexandria ducând o viață desfrânată. Văzând un grup de oameni că se imbarcă în corabie spre a se duce la Ierusalim, de ziua Crucii, m-am suit și eu cu ei și am plecat împreună. La Ierusalim, am mers cu lumea la biserica cea mare, dar în pragul bisericii o putere nevăzută m-a oprit să intru. M-am retras în tindă, m-am odihnit și din nou am vrut să intru cu un alt grup. Din nou n-am putut să trec pragul. Nici a treia oară n-am putut să intru. Atunci mi-am dat seama că din cauza vieții mele păcătoase nu pot să intru în biserică. M-am retras într-un colț al tindei și plângând m-am rugat lui Dumnezeu cu toată puterea să-mi ierte păcatele și am făgăduit că dacă îmi va îngădui să intru în biserică și să sărut Sfânta Cruce pe care S-a răstignit Mântuitorul, voi rupe cu viața mea păcătoasă de până atunci și prin pocăință aspră îmi voi spăla păcatele. M-am dus la ușă și de astă dată puterea nevăzută care mă oprise de trei ori să intru până atunci, nu m-a împiedicat să trec pragul. Am intrat, m-am închinat și am sărutat Sfânta Cruce.

La ieșire, cineva mi-a dăruit câțiva bani cu care am cumpărat 4 pâini și am plecat îndată spre Iordan. M-am oprit la o biserică, mi-am mărturisit păcatele duhovnicului, după aceea am mâncat o bucată dintr-o pâine, iar cu restul m-am suit într-o barcă și am trecut Iordanul de cealaltă parte, intrând în pustiu în care ne aflăm acum. De 47 de ani viețuiesc în aceste părți pustii, hrănindu-mă cu puținele ierburi ce cresc pe aici. Hainele mi s-au rupt bucată cu bucată până n-a mai rămas petec pe mine.

Iată cine am fost și cine sunt. Întorcându-te la mănăstire, te rog, părinte Zosima, nu spune nimănui cele ce ști

despre mine cât timp voi fi în viață și la anul adu Sfânta Împărtășanie, căci de 47 de ani nu m-am mai împărtășit. Ne vom întâlni în Joia cea Mare pe malul celălalt al Iordanului, în dreptul locuințelor omenești.”

Trecând un an, Zosima a venit cu Sfânta Împărtășanie la locul stabilit pe malul Iordanului. După puțin timp cea așteptată a sosit. Mergea pe apa Iordanului ca pe pământ. Lucrul acesta l-a uimit pe Zosima așa de mult încât a căzut cu fața la pământ spre a o cinsti ca pe o sfântă. După împărtășanie, Zosima a fost din nou rugat să vie să se întâlnească, anul viitor, dar nu aici, ci în locul unde se întâlniseră anul trecut, în adâncul pustiului.

După un alt an, Zosima s-a dus la locul hotărât, dar nu a mai găsit-o în viață. Corpul ei zăcea neînsuflețit, iar alături era scris pe nisip: „Părinte Zosima, îngroapă, te rog, corpul smeritei Maria în acest loc și te roagă Domnului pentru mine! Am trecut la Domnul după împărtășire, la 1 aprilie”.

Îngropând-o cu evlavie, părintele Zosima se întoarce la mănăstire și spune fraților săi călugări tot ce știa despre pustnica Maria Egipteanca. Și așa, din gură în gură, istoria vieții ei a ajuns până la urechile patriarhului Sofronie, care a scris-o cum s-a păstrat până la el și cum o avem și noi astăzi. Din viața acestei sfinte se desprind mai multe învățături, dar una dintre ele este dorința fierbinte a Mariei Egipteanca de a se împărtăși. Mai sunt două săptămâni până la Paști și pentru noi este momentul să ne împărtășim cu Sfintele Taine. Să nu amânăm Taina pocăinței, adică spovedania noastră și, mai ales în aceste vremuri, să ne întărim cu Sfânta Taină a Împărtășaniei. ❀

SFÂNTUL IERARH CALINIC DE LA CERNICA, URMAȘ AL SFÂNTULUI CUVIOS PAISIE DE LA NEAMȚ

Printre cei mai mari reprezentanți a paisianismului secolului al XIX-lea se numără: Sfântul Gheorghe de la Cernica, Sfântul Calinic de la Cernica, Mitropolitul Veniamin Costachi și Mitropolitul Grigorie Dascălul. Ei s-au manifestat ca spiritualități integrale, implicându-se atât într-o activitate cărturărească cât și în viața duhovnicească, iar în chinovii înnoind rânduielile monahale și reinviind spiritul isihast.

Sfântul Calinic de la Cernica, pe numele de botez Constantin, se naște la 7 octombrie 1787, în București, din părinți evlavioși, Antonie și Floarea. O familie profund credincioasă: fratele său cel mai mare, preot de mir în tinerețe, se călugărește cu numele de Acachie, iar mama, fericita Floarea, după ce și-a crescut copiii, se retrage la Mănăstirea Pasărea, devenind schimonahia Filoteia.

Constantin, mezinul familiei, primește de mic o educație religioasă aleasă, învățând carte în București, la școlile care funcționau în acea vreme pe lângă biserici. În anul 1807 intră în Mănăstirea Cernica, sub ascultarea cuviosului stareț, arhimandritul Timotei. La 12 noiembrie 1808 este tuns în monahism cu numele de Calinic, iar la 13 februarie 1813 este hirotonit ieromonah.

Era un duhovnic atât de bun, încât veneau la spovedanie nu numai monahii, ci și multă lume din afară și chiar mitropolitul.

Duhovnicii Mănăstirii Cernica spuneau că Sfântul Calinic, încă din anii tinereții, a primit darul neîncetatei rugăciuni a lui Iisus.

Ucenicul său, arhimandritul Anastasie Baldovin, mărturisea că toată viața sa, cuviosul nu dormea întins pe pat, ci aștea câteva ceasuri pe un scaun, îmbrăcat și încins cu o curea lată de piele. Era ca o adevărată santinelă, gata oricând de luptă, veghind neîncetat asupra nevăzuților vrăjmași care încercau să-l ispitească, fie prin trup, fie prin gânduri.

Același ucenic zicea că nimeni nu putea să ascundă ceva sau să spună vreo minciună înaintea Sfântului Calinic, pentru că era înainte văzător și îndată descoperea adevărul și cele ce urmau să se întâmple în viitor. Același ucenic preaiubit al Sfântului Calinic spunea că dascălul său era atât de blând și smerit cu inima, încât oricine socotea că are în fața sa un înger, iar nu om pământesc. De aceea toți îl iubeau, îl cinsteau și îl aveau ca pe un adevărat sfânt, atât călugării și mirenii, cât și episcopii și dregătorii țării.

În anul 1817 călătorește la Sfântul Munte. La 14 decembrie 1818 este ales

stareț al Cernicai, pe care o conduce 32 de ani.

După 43 de ani de viețuire în mănăstirea Cernica, este nevoit să o părăsească, căci la 14 septembrie 1850 este ales episcop pentru Eparhia Râmnicului - Noului Severin, pe care o păstorește timp de 17 ani.

Vom aminti în special activitatea sa tipografică, pentru că s-a îngrijit ca bisericile să aibă cărțile de cult, iar clerul să aibă la dispoziție cărțile necesare pregătirii sale. Episcopul Calinic înființează cu mijloace proprii „Tipografia Kallinik Râmnik”. Aceasta a început să lucreze în anul 1861, aici apărând: „Aghiazmatarul”, „Datoriile preoților”, „Manualul de pravilă bisericească” și „Tipicul bisericesc”, „Mineiele”, „Evanghelia”, „Octoiul”, „Liturghierul”, „Acatistierul” și multe, multe altele. În 1867 luminatul episcop donează tipografia sa orașului Râmnicu-Vâlcea, cu tot inventarul ei și cu toate cărțile pe care le avea în depozit, punând condiția ca jumătate din venituri să fie alocate școlilor din oraș și studenților nevoiași, atât din învățământul laic, cât și din cel bisericesc, iar cealaltă jumătate să fie dată schitului Frăsinei, pentru înzestrarea sa.

La 24 mai 1867, episcopul Calinic se retrage din scaun la mănăstirea de metanie Cernica, iar un an mai târziu, la 11 aprilie 1868, se mută la cereștile lăcașuri. A fost primul sfânt român canonizat de Biserica Ortodoxă Română, la 21 octombrie 1955, cu prăznuire la 11 aprilie.

A rămas cunoscut în Biserică drept starețul ascet al mănăstirii Cernica, dar și episcopul înțelept, milostiv și neobosit, devotat patriot, care și-a iubit profund țara și neamul său. A trăit în vremuri de răscruce ale istoriei noastre, precum revoluția lui Tudor Vladimirescu din 1821, revoluția de la 1848 și mai ales Unirea Principatelor, pentru care a militat neobosit.

În viața Sfântului Calinic sunt unite în chip minunat toate trăsăturile cerute de Cuviosul Paisie sau de Starețul Gheorghe de la Cernica: asceza, opera de binefacere, activitatea practică, caracteristici care își găsesc izvorul și încununarea într-o viață mistică în

Hristos, viață de rugăciune și contemplare. Astfel, paisianismul își reușește menirea sa, căci tradiția exprimată prin viața starețului Vasile de la Poiana Mărului îmbinată cu spiritul renovator al Starețului Paisie, se afirmă viu și deplin în viața Sfântului Calinic de la Cernica, un „Serafim de Sarov român”.

Un fragment dintr-o Pastorală a sa, tipărită în 1863, ne vorbește mai bine despre dragostea sa de credincioși și de țară și ne vorbește parcă peste veacuri de vremurile în care trăim în 2022: „Datori suntem dar, să nu cruțăm nici un interes particular pentru binele obștesc care este și al fiecăruia în parte. Când frații noștri cei de o credință și de sânge... ne cer ajutor, când patria, care se compune din frații noștri, ne cere jertfa noastră, datori suntem a o da. Dumnezeu a poruncit: nimeni n-are mai mare dragoste alta, decât a-și pune sufletul său pentru prietenii săi; neamul și patria, se înțelege, a zis Însuși Mântuitorul Hristos. Duhovniceștilor fii și frați preoți! A învăța pe oameni să se iubească între dâșii, să-și iubească patria, să jertfească orice interes pentru fericirea ei viitoare, care este pentru voi și copiii voștri, este datoria noastră, sau mai bine să zic a voastră. A voastră zic, pentru că trăiți în popor, voi sunteți sufletul societății, voi primiți pe om din pântecul maicii sale și călătoriți împreună pe calea aceștii vieți spinoase până îi duceți în sânul pământului, care este maica noastră tuturor.” ❀

SFÂNTUL IERARH PAHOMIE DE LA GLEDIN, EPISCOPUL ROMANULUI

Pe 14 aprilie îl prăznuim pe acest mare sfânt, din păcate puțin cunoscut și prețuit de noi. Episcopul Pahomie (Pencu), fiul preotului Eftimie și al prezbiteriei Ana din satul Gledin, județul Bistrița-Năsăud, s-a născut pe la anul 1674, la botez punându-i-se numele de Petru. În anul 1697 a primit tunderea monahală în obștea Mănăstirii Neamț, iar între anii 1702-1704 a fost stareț al Marii Lavre.

rugăciune și osteneli cărturărești până la sfârșitul vieții. A murit la Lavra Pecerska în anul 1724.

Format la mănăstirea Neamț, familiar cu mediul cultural-duhovnicesc din Rusia, bun cunosător al realităților din țările române, episcopul Pahomie al Romanului a fost un mare iubitor de carte, în folosul obștesc. A legat cu blesteme grele pe toți aceia care vor îndrăzni să înstrăineze cărțile pe care le dăruise mănăstirii Neamț și schitului Pocrov, ctitoria sa. A fost preocupat să formeze ucenici care să-i continue activitatea și a influențat prin concepția și lucrarea sa și alte centre de cultură din Moldova. Activitatea lui Pahomie a fost cunoscută și în Transilvania, mai ales în ținutul natal.

Sfântului Pahomie i-a plăcut să scrie și să citească și a căutat să cultive această dragoste și în sufletul ucenicilor săi. Mărturie despre aceasta dau cărțile primite sau cumpărate de el, față de care a arătat o grijă deosebită. A fost preocupat

în primul rând să înzestreze ctitoria sa de la Pocrov, dar și alte biserici, cu toate cărțile necesare cultului, într-o vreme în care raritatea și scumpetea lor le făceau bunuri de neprețuit. A adunat în ostenelile sale o bogată bibliotecă, pe care a dăruit-o mănăstirii Neamț și schitului Pocrov.

Biserica „Acoperământul Maicii Domnului” a Schitului Pocrov a fost ridicată de Sf. Pahomie.

Activitatea cărturărească și duhovnicească a lui Pahomie a trecut dincolo de episcopia Romanului, a schitului Pocrov și a mănăstirii Neamț, punându-și amprenta asupra mediului monahal și cultural din Moldova, într-un secol în care relațiile dintre mănăstirile românești erau foarte strânse, circulația călugărilor de la o mănăstire la alta fiind destul de intensă. Canonizarea Sfântului Pahomie a fost aprobată de Sfântul Sinod al BOR în ședința din 14-15 noiembrie 2006, când a fost stabilită ca dată de sărbătorire a lui ziua de 14 aprilie. ❖

Pomelnicul schitului Pocrov arată că „încă din tinerețile lui, era iubitor de Hristos, doritor de viață pustnicească, având o fierbinte dragoste către Dumnezeu. Drept aceea, ascultând de porunca cea sfântă a Mântuitorului, cel ce voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea sa și să urmeze Mie, a lăsat casă, părinți, frați, rude și prieteni, și L-a urmat pe Hristos în viața smerită călugărească, intrând ca frate la Mănăstirea Neamț”. A fost hirotonit preot și ales mare eclesiarh, iar în anul 1702 obștea mănăstirii Neamț l-a ales drept îndrumător.

Ca stareț, arhimandritul Pahomie a creat un curent de reînnoire duhovnicească în obștea Mănăstirii Neamț. A adunat pe toți călugării risipiți pe la metocuri și prin păduri din cauza deselor războaie și a pustiirii mănăstirilor, formând o obște de peste 300 de călugări. A rânduit duhovnici buni, spovedania săptămânală și slujbele după rânduială. A ales călugări luminați să traducă din operele Sfinților Părinți pentru hrana duhovnicească a soborului și a încurajat foarte mult viața isihastă în jurul Mănăstirii Neamț, căci în acele timpuri de neliniște se nevoiau mai mulți călugări în sihăstrie și prin păduri, decât prin mănăstiri.

Între anii 1704-1706 a fost într-un pelerinaj la Lavra Pecerska, întâlnindu-l atunci pe Sf. Dimitrie Mitropolitul Rostovului. Întors în Moldova și retras în loc de liniște în apropierea mănăstirii Neamț după ce a refuzat să-și reia egumenia, la 18 decembrie 1706 este ales episcop al Romanului. Hirotonit arhiereu în 18 ianuarie 1707, a păstorit până la 10 aprilie 1714, când se retrage din scaun. În 1717 pleacă din nou la Kiev, petrecând în

Când gândurile noastre se liniștesc

Când aproapele ni se plânge din pricina neputințelor sale, luăm parte la ele – dar dacă nu știm să ne liniștim (iar aceasta înseamnă să-i încredințăm Domnului neputințele și slăbiciunile noastre și ale aproapelui nostru), atunci preluăm această mare povară și sistemul nostru nervos nu mai poate răbda, nu ne mai putem suporta nici pe noi, nici pe semenii noștri. Atunci, în chip firesc, și în societate, și la locul de muncă, și în familie – pretutindeni – viața devine chinuitoare. Nervii sunt încordați peste măsură, iar noi nu suntem deprinși să ne liniștim (sufletește).

Aceasta înseamnă că trebuie să ne odihnim cugetul. Când gândurile noastre

se liniștesc, și trupul se odihnește.

Trebuie să ne predăm Domnului, să-I încredințăm toate ale noastre, căci El este prezent pretutindeni. Domnul vrea de la noi să fim liniștiți și în pace, fără vreun gând. Așadar, inima să fie în liniștire. Sfinții Părinți spun: „Să ne adunăm mintea în inimă”. Și acolo mintea să se odihnească, dar fără gânduri, fără imagini; atunci să îi dăm, spun Părinții, lucrare – căci mintea se află neîncetat în mișcare și caută lucrare – să îi dăm atunci rugăciunea Numelui Mântuitorului, a Numelui lui Iisus. Să îi dăm minții să-L cheme pe Domnul în ajutor, căci El este aici, și să fie neîncetat în părtășie cu Dânsul. ❖

Starețul Tadei de la Mănăstirea Vitovnița

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 10 - 17 APRILIE 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 10.04	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 5-a din Post (a Sf. Cuv. Maria Egipteanca) Utrenia, Sfânta Liturghie
Luni 11.04	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	†) Sf. Ier. Calinic de la Cernica, episcopul Râmnicului Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 13.04	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite Sfântul Maslu
Vineri 15.04	07 ³⁰ -09 ³⁰ De la 22 ³⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite Slujbă de priveghere de toată noaptea; Dezlegarea Sărindarelor
Duminică 17.04	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 6-a din Post (a Floriilor) – (†) Intrarea Domnului în Ierusalim - Utrenia, Sfânta Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ” PENTRU ANUL 2022 ESTE DE 100 LEI